

Pártszó-csőrepedések

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 44. szám, 2014. október 31.

Október elején a Magyarországot érintő, legfontosabb politikai eseményekről szólva minden újság hírt adott Navracsics Tibor brüsszeli kudarcáról. Kivéve a *Magyar Nemzetet*, amelynek címlapján ez állt: *Siker Washingtonban*. (A cím a Gyurcsányhoz köthető sukorói ügyek egyik, a magyar állam által kivételesen megnyert perére utalt. Az elvesztett pereket a cikk „természetesen” elhallgatta. (Előzmény az *ÉS*-ben – Siba Antal: *Magyarázódik*, 2013/35., aug. 30.) Navracsics ügye pedig, kellő torzításokkal, a legsúlytalanabb helyre került.

Október végén, amikor az állami szintű korrupciós botrány uralta a teret, ugyanez a lap az *Ökotárs* ellen indított, sikeres kormányzati hajtóvadászatot állította be a legkiemelkedőbb politikai eseményként. Cikkcímek: *Brüsszelre mutogat az Ökotárs, Győzhet az igazság*. A korrupciós ügy pedig szintén a „futottak még” kategóriába került, ahol is főként a kormány válaszai jelentették az információkat.

Az eljárás nem csak most érvényes: a kormányzócső szerepét betöltő lapot folyamatosan jellemzi ez a fajta aszinkronitás. Aminek pedig a kábításokon, sikerpropagandán túl láthatóan más célja is van.

A lap cikkírói egyként a hatalom totalizálásának elfogadtatásán dolgoznak. Azon, hogy minél előbb a mindennapos, megszokott politikai rutin részét jelentse a hatalom minden szintű behatolása a társadalomba. Hogy mennyire ez a lényeg, azt mi sem bizonyítja jobban, minthogy az előtérbe tolt sikertörténetek leírásából ugyanúgy kihagyják a valóság tényeit, mint az összes többi értelmezésből. Még ezekben sem találják fontosnak részletezni a konkrétumokat. Bizonyára csak földhözragadt liberálisok és materialisták gondolhatják, hogy a tények bizonyító erővel rendelkeznek, és esetleg még fokoznák is a siker meggyőző erejét. Az orbáni rendszerben a tények tökéletesen fölösleges dolgok, mert ott a sikernek mindig csak ugyanazt az egyetlen vonatkozását kell felmutatni: a harcban ők képviselik az igazságot, az pedig a szóban forgó esetben is éppen győzött.

Mindezt jól példázzák a fent említett írások is, amelyek közül érdemes kiemelni D. Horváth Gábor *Győzhet az igazság* című cikkét (2014. október 24.). Ennek legfőbb jellemzői a kívülről nézve könnyen lelepleződő, elfogultan olvasva azonban legfeljebb ha gyanússá váló logikai trükkök. Az egyik trükk például az ok és a következmény fölcserélése.

A szerző elhallgatja annak tényét, hogy a norvég támogatásokból részesülő civileket a KEHI eddig azért nem vizsgálta, mert ezt semmi nem indokolta (az államháztartási törvények szerint a KEHI csak ott vizsgálódhat, ahol van közük az államháztartáshoz a kiosztott pénzeknek; ugyanígy az adószámokat is azért nem vonhatta eddig be a NAV, mert ezt csak az adóelkerüléssel bizonyíthatóan vádolható cégekkel teheti meg, és ilyenekről itt szó sem volt). Az addig indokolatlan ellenőrzés indokoltá hazudásának ellentmondását a szerző így oldja meg: annak, hogy most mégis lett ellenőrzés, az vált az indokává, hogy eddig nem volt („*E vizsgálat elsődlegességét leginkább az indokolta, hogy a többi pénz kiosztásával ellentétben ennek körülményei nélkülözték teljes mértékben az ellenőrzés bármilyen formáját*”).

Hasonló trükköt alkalmazott az analógiaként felhozott filozófusper említésénél is: a kormány úgymond egyetlen ellenségét képező, „ballib” értelmiségnek azért nem volt igaza, amikor a hazug vádak nyomán diktatúrát és filozófuspert emlegetett, mert hiszen végül – a vádak elégtelensége miatt – nem is voltak ilyen perek!

Október 27-én azonban váratlanul megváltozott a helyzet. Előző nap jelentős tüntetés zajlott, amely határozottan behozta a képbe a „népharag” fogalmát is. A lap ettől érdekes módon szinkronba került a

sajtóval, és reggel ugyanaz a téma állt a címlapján, mint az összes többi lapén! Igaz, egyoldalú címmel – *Vandalizmus a Fidesz-székháznál: hatan őrizetben* –, de legalább igazat állított, és mégsem a külügyminiszter győzte le vezető hírben a pekingi magyar kulturális intézet szakkönyvtárának avatóján kifeszített szalagot. Sőt, a többi, tüntetéssel foglalkozó cikk is óvatosságról, a határozottan vonalas kijelentések elkerüléséről tanúskodott. Az embernek az az érzése támadt: ezek ott úgy berezeltek, hogy ijedtükben még a szakmai tudásukat is elővették. Van tehát nekik ilyesmijük, csak időnként érdekből felfüggesztik. Még a végén az is bekövetkezhet, hogy ki fognak súgni a sorok között.

De délutánra az újság online kiadásában visszaálltak a régi rendre. Bár a témafelvetés adekvát maradt, eltűnt az összes körültekintő, dilemmát megengedő fogalmazás. Kettőtől az újságírók már halálpontosan tudják: nem ért véget a tüntetés a Hősök terén a békés befejezéssel, és a szervezők-résztvevők minden tagja felelős a Lendvay utcai eseményekért. Megvan a direktíva: tilos leválasztani a randalírozókat a szervezőkről. Így aztán megvan a délutáni főcímük is: *„Így vitetnék el a fociultrákkal a balhét”*.

Minden marad a régiben – nem az újságírók súgnak ki, hanem nekik súgnak le, és ez egészen addig így megy, amíg egyszer majd végzetesen bele nem zavarodnak, és átláthatatlanná nem válik számukra az egyeztetés. Ahhoz azonban az előző napinál is jelentősebb társadalmi megmozdulásokra van szükség.